

Պարույր Սևակ

Միայնակ գբոսանք

Հիմարացած ու վերացած, խեղճ ու վսեմ՝
Կանգնել եմ ես այս պարզերես երկնքի դեմ
Ու նայում եմ՝
Հորթուկի պես
Եվ կամ քրմի՝
Լիությունից թեթևացա՛ծ.
Եվ... հավատում եմ աստրծուն:
Ձեռքրս գցում այս ծոնոված առվի վզից
Ու ձգելով-բարձրացնելով գլխիցրս վեր՝
Ստեղծում եմ մի պսպղուն աղեղ-կամար,
Որ չի՛ փլվի,
Քանի դեռ ես չեմ կամեցել:
Մոտեցնում եմ հետո երկու ափրս իրար՝
Ծափ տալու պես,
Եվ՝ հնագանդ իմ ափերի այդ շարժումին՝
Քարափները գալի՛ս իրար,
Միանում են իրար անձայն...
Եվ ինքրս ինձ հավատալով՝
Է՛լ աստրծուն չե՛մ հավատում:
Ափս եմ քսում հողի դեմքին,
Անբաղաձայն

Ու նախնական մի կենտ բառ եմ ասում նրան,
Ու նա - շոյված՝ կատվի նման - մեջքը ցցում
Եվ իր երկար պոչն է շարժում՝ գետի տեսքով:
Ու ես կրկին հիմարացած և ինքնագոհ՝
Շոյելու պես ապտակում եմ
Այս պարզերես լուռ երկնքին
Ու ժպտում եմ՝
Մանուկի պես
Եվ կամ մոզի՝
Նորից լցվա՛ծ-լրիվացա՛ծ...
Եվ... հասկանում եմ աստրծուն:

08. XII.1962թ.

Երևան